

TULEVA AIKAKAUSI

Pekka Ervastin esitelmä 6.3.1927

Tuleva aikakausi, joka on ilmoitettu tämänpäiväisen esitelmän aiheeksi, tarkoittaa tietysti sitä lähinnä tulevaa aikaa vesimiehen merkissä, niinkuin viime sunnuntaina selitettiin, sitä lähinnä tulevaa aikaa, jolloin meidän käsityksemme maailmasta ja elämästä, ja meidän ulkonainen elämämme maan päällä uudessa sivistyksessä, tulee saamaan hieman uudenlaisen muodon.

Mehän olemme nyt eläneet tähän saakka kalojen merkissä. Minun ei tietenkään tarvitse selittää näitä asioita sen enempää, sillä mehän muistamme viime sunnuntaisesta esitelmästä, kuinka nuo merkit muuttuvat taivaalla tuon n.s. suuren vuoden kestäessä, jonka pituus on noin 26 tuhatta vuotta. Sillä ajalla muuttuvat eläinrahan merkit taivaalla maapallon akselin siirtyessä. Ja jokainen tuommainen suuren vuoden kuukausi kestää 2160 vuotta.

Nyt tämä n.s. kristillinen kulttuuri on kulkenut kalojen merkissä ja olemme nyt siirtymässä ja joidenkuiden mielestä jo siirtyneet vesimiehen merkkiin. Ja tuleva kulttuuri tulee kulkemaan siinä merkissä. Kalojen merkissä on ollut syvästi johtavana planeettana Neptunus. Vaikka kalojen merkillä on toisiakin planeettoja, niin sitä voidaan parhaiten kuvata Neptunuksella. Ja vesimiehen merkissä on Uranus johtavana planeettana, jonka vaikutuksen alle me olemme siirtynet. Ja mikä on ollut syvimpänä Neptunuksen vaikutuksen alla? Se on ollut syvä veljesrakkaus, jonka merkissä Jeesus Kristus eli, toimi ja kuoli, ja joka merkki on kaikista symbolisin meidän ihmiskunnallemme, koska meidän tähtemme tehtävä, meidän ihmiskuntamme syvä ja taivaallinen tehtävä on rakkaus. Sentähden Jeesus Kristus, niinkuin viime kerralla jo sanottiin, tuli kalojen merkissä tai pani alulle kalojen merkin vaikutuksen, sillä

Hänen, joka kerrassaan mullisti ja muutti kaikki elämän suhteet tällä planeetalla, näkyväisessä ja näkymättömässä maailmassa, täytyi tulla kalojen merkissä, joka on syvin. Ja se, että viime kuluneen 2000:n vuoden aikana meidän ihmiskuntaamme ovat erikoisesti vaikuttaneet Neptunus-planeetan voimat, ja voimme sanoa, Jeesus Kristuksen voimat, se on merkinyt käytännöllisessä elämässä sitä, että meillä ihmisillä on ollut suuri mahdollisuus omistaa mitä syvintä, jumalallista veljesrakkautta tällä ajalla, mutta mikäli emme ole osanneet sitä omaksua, koska se myöskin tulee meidän luoksemme tunteen aalloilla, niin sikäli me olemme menneet toiseen äärimmäisyyteen, nim. rikollisuuteen. Se syvä vaikutus, mikä on stimuloinut meissä syvimpiä rakkauden tunteita, jota emme aina ole edes osanneet tuntea, se on hipaissut meitä, se sama vaikutus on herättänyt meissä itsekkäitä tunteita.

Sentähden meidän täytyy tunnustaa, että juuri tässä kristillisessä sivistyksessä, kalojen merkissä, jossa on ollut niin äärettömän suuret mahdollisuudet hyvään, siitä on tullut kaikista enemmän pahaa ja julmaa esille, suuremmassa mitassa, kuin ehkä muualla. Jos ajattelemme tämän 2000:n vuoden aikana, kalojen merkissä, kuljetun historian vaiheita muualla, niin voimme sanoa, ettei missään uskonnossa ole näkynyt niin paljon rikollisuutta, kuin juuri kristikunnassa. Kristikunta on aivan ekselloinut siinä suhteessa. Tilastolliset tiedot siinä suhteessa ovat näyttäneet, että esim. buddhalaisessa maailmassa ja myöskin hindulaisessa ei ole tehty läheskään niin paljon rikoksia kuin meillä. Kristikunnassa on päässyt kalojen syvimmät voimat näkymään sentähden, että kristikunta on kääntynyt nimellisesti Jeesuksen Kristuksen puoleen enemmän kun muualla, ja sentähden ne voimat ovat stimuloineet enemmän täällä ihmisten itsekkäimpiä tunteita kuin muualla.

Mutta se vesimiehen aikakausi, joka nyt jo osaksi on alkanut on aivan toisen luontoinen, kuin tämä. Nyt meille tulee 24 tuhannen vuoden aikana yhä uusia ja uusia mahdollisuuksia eri

puolelta ymmärtää Jeesuksen Kristuksen vaikutuksia. Ja ensimmäinen tulee tapahtumaan vesimiehen merkissä. On kysymys ainoastaan siitä, että me vesimiehen, Uranus-tähden, vaikutuksen alla esim. nyt joltakin erikoiselta taholta tulemme käsittämään Jeesusta Kristusta paremmin. Ja saatammekin sanoa, että oireita jo näkyy, ja sitä uutta on valmistettu useimpina satoina vuosina. Sitä on valmistettu siitä lähtien kun Christian Rosenkreuz esiintyi Euroopassa, siis useimpia vuosisatoja jo. Christian Rosenkreuz pani alulle salaisen teosofisen liikkeen. Keskiajan pimeyden perästä tuli uusi aika, ja se alkoi kulkea okkultisesti rosenkreuziläisen vaikutuksen merkeissä. Sen perästä, kun Rosenkreuz kävi Euroopassa, tieteellinen työ pääsi vauhtiin täällä. Ja tämä tieteellinen työ on juuri valmistanut meitä uutta aikaa vastaanottamaan, sillä se on kehittänyt meissä uutta ominaisuutta, nim. ajatusta. Keskiajalla meissä kehittyi tunne. Keskiaika, samalla kun se oli pimeä monessa suhteessa, samalla siinä oli ihmeellinen, aivan erikoinen tunne uskonnollisella ajalla, se loistaa suurinta hartautta. Ne ihmiset, jotka tahtoivat ottaa vastaan Kristuksen, kehittyivät erikoisen hartaiksi, uskonnollisiksi luonteiksi. Ja se on keskiajan valo keskellä sen pimeyttä, tuo uskonnollinen hartaus. Mutta se on ollut vähitellen vähenemässä, kun tieteellinen työ alkoi, ihmisten ajatus on noussut uppiniskaisena huutamaan totuutta uudella tavalla. Ja nythän olemme päässeet tässä ajatuksen kehittämisessä niin pitkälle, että viime vuosisadalla alkoi varsinainen teosofinen työ, se, jota ennen oli harrastettu joissakin salaisissa seuroissa, tuli nyt julkiseksi viime vuosisadan loppupuolella teosofisen liikkeen kautta. Ja sillä tavalla tieteellinen työ kutsui julkisuuteen sen salaisen, rinnalla kulkevan työn, jota Christian Rosenkreuz oli pannut alulle.

Kun nyt siis tahdomme luoda itsellemme käsityksen tulevasta sivistyksestä, ajasta, joka kulkee vesimiehen merkissä, niin meidän täytyy ottaa huomioon kaikki se, mitä olemme oppineet teosofiselta liikkeeltä. Se on juuri tämä madame

Blavatskyn tuoma teosofinen sanoma, joka on meille kuin avain tulevaan aikakauteen.

Tuo, että ajatus nyt on päässyt – voisimme melkein sanoa – etualalle, että me yleensä nyt panemme ajatukselle ja järjelle suuren painon, emme enää tahdo panna tunteelle pääpainoa, se tekee, että tulevan sivistyksen, tulevan aikakauden tunnusmerkki, tunnussana, tulee olemaan ajatus ja järki, mutta silti ei suinkaan ilman tunnetta, vaan päinvastoin tunne on hyvin voimakkaasti mukana, mutta tunne semmoisena uutena ja yllättävänä ilmiönä, jota hyvin vähän vielä saatamme aavistaa.

Jos tahtoisimme ensin luoda itsellemme käsityksen, minkälainen ilmapiiri yleensä tulee olemaan tulevassa sivistyksessä, niin minun tekisi mieleni sanoa: se tulee olemaan suurempaa uskoa kuin, mitä se on ollut tässä kalojen merkissä. Vaikka me olemme tässä kristillisessä sivistyksessä puhuneet uskosta ennen kaikkea, niin minä sanoisin, että tuleva aikakausi tulee olemaan suurempaa uskoa käytännössä kuin mitä me olemme osanneet uskoa. Ja se usko tulee perustumaan aivan järkipärisiin ja todistettuihin tosiseikkoihin, se tulee olemaan uskoa, joka ei ole sokeaa eikä leijaile tyhjässä, vaan perustuu selviin havaintoihin, mutta joka tapauksessa se on usko, joka on yksilön uskoa. Jokaisen ihmisen täytyy uskoa, ei usko ole mitään, jollei se ole ihmisessä elävä. Ja mikä se on tuo usko, joka tulee olemaan, voisimme melkein sanoa, ilmassa ja yleisenä vaatimuksena kaikille? Se usko on usko Jumalaan ja ihmiseen, henkeen. Tätä meidän täytyy hieman tarkemmin selittää. Kristillisessä sivistyksessä on juuri sanottu, että on uskottu Jumalaan ja ihmisen henkeen, kuolemattomaan elämään, ihmistä odottaa iankaikkinen autuus tai kadotus. Mutta tämä on ollut teoreettista, se on verrattain harvoin vienyt käytännöllisyyteen. Nyt usko uudessa sivistyksessä tullaan käsittämään käytännöllisellä tavalla. Siinä ei tarvitse puhua uskosta Jumalaan niin paljon, sillä se on kuin ilmassa, kaikki ihmiset ymmärtävät, että täytyy uskoa Jumalaan, joka merkitsee uskoa elämään,

elämän hyvyteen, elämän järkeen ja lakisiteisyyteen, uskoa, että tämä elämä ei ole tyhjä, vaan että se on erittäin viisaasti järjestetty, että oikeus, hyvyys, kauneus, rakkaus vallitsee maailmankaikkeudessa. Uudessa ajassa ei voi tulla kysymykseen ihmiselle, jos hän on ajan hengessä, tämmöinen epäily: onko tällä olemassaololla mitään tarkoitusta? – tai: tämä olemassaolo on paljon humbugia. Niin ovat meidän viisaat ajattelijat voineet sanoa tällä ajalla, kuten esim. Voltaire Ranskassa tuli siihen, ettei hän tiennyt iankaikkisesta elämästä mitään: mitä se mahtaakaan olla, kun tämä elämä jo on paljasta humbugia. Semmoiseen johtopäätökseen ei voi tuossa uudessa ilmapiirissä tulla, sillä vähitellen kaikenlaisten tieteellisten löytöjen avulla ihmiskunnan ajatus kirkastuu siinä määrin, että maailma on hyvin järjestetty, ei ainoastaan lakisiteinen, vaan myös oikeuden mukainen, viisas, kaunis. Sillä huomatkamme: toinen puoli on käsitys ihmissielusta, ihmisestä, ja se käsitys tulee muuttumaan. Nythän me olemme kristillisellä ajalla sanoneet: ihmisillä on sielu, joka on pelastettava, se voi tulla autuaaksi Jumalan luona, mutta kaikenlaisten ilmiöiden nojalla tullaan sellaiseen selvään johtopäätökseen, että ihminen on sielu, itsessään henkiolento, hän on nyt vaan puettu ruumiiseen. Tämä tulee vähitellen tieteelliseksi selviöksi. Ja silloin voimme ymmärtää, mitä tämä tieteellinen selvä ajatus vaikuttaa koko elämän ymmärtämiseen. Se vaikuttaa henkiseen ilmapiiriin sillä tavalla, että meidän elämämme ei voi olla ilman sisältöä, tarkoitusta. Mehän olemme olentoja, jotka elämme ikuisesti, kuljemme kuoleman ja elämän porttien läpi – ja eihän kuolemaa olekaan. Meidän käsityksemme elämästä saa varsinaisen sisällön juuri siitä käsityksestä. Sentähden Uudessa Testamentissa usko merkitsee uskoa siihen, että ihminen elämän lapsena, Jumalan poikana, ikuisena henkiolentona, on merkillinen olento, joka ilmentää suurinta kosmista elämää, jonka tehtävä siis on olla maailmankaikkeudessa. Usko on tieto, että me voimme mitä tahdomme, meidän täytyy voida, sillä aika ei voi meitä estää, se

voi korkeintaan katkaista hetkeksi. Jos taiteilija, joka alkaa maalata suurta taulua, ajattelisi, että ellei hän saa sitä valmiiksi tänään, jää se ikuisesti puolivalmiiksi, niin ei hän voisi silloin ryhtyä mihinkään suureen työhön. Hänen täytyy olla varma siitä, että yötä seuraa päivä, jolloin hän jatkaa sitä. Mutta tämä usko tulee vielä suuremmaksi, kun tulee selväksi, että me elämme läpi aikojen, ihminen voi ottaa kuinka suuren tehtävän tahansa, hän tekee tässä elämässä sen, minkä ennättää, jatkaa toisessa maailmassa ja synnyttyään tänne uudestaan.

Näin näköalat avartuvat. Usko tulee olemaan suurinta uskallusta, suurinta luottamusta, suurinta näkemystä. Ja kuta enemmän tunnevoimaa ihminen voi liittää uskoonsa, sitä voimakkaammaksi persoonallisuudeksi hän tulee. Ja tämä kun tulee olemaan elämänyymmärrys, luonnollinen elämänkäsitys, niin kaikki muut kysymykset ratkaistaan sen valossa. Ei kukaan voi saada päähänsä, että hän tahtoi todistaa, kuinka hullua on elämä, niinkuin nyt joku on voinut saada päähänsä, vaan luonnollista on, että tahdotaan näyttää, kuinka kaunis elämä on, kuinka humoristinen tai kuinka vakava ja ylevä.

Muuan kysymys, erittäin tärkeä, käytännöllinen kysymys tulee uudessa sivistyksessä olemaan pahan probleemi, joka sekin ratkaistaan erittäin luonnollisella ja käytännöllisellä tavalla. Miten me nyt olemme suhtautuneet pahan probleemin suhteen? Se on meitä peloittanut, me olemme tehneet siitä hirmuisen peikon, olemme personoineet sen suureksi, pahaksi kiusaajaolennoksi, joka tahtoo ihmisiä vetää kadotukseen. Me olemme aina olleet sotajalalla ja olemme ymmärtäneet, että tuolla pahalla on meihin nähden voimaa ja valtaa juuri sentähden, että meissä itsessämme on paha. Ja kun olemme menneet tuon pahan ulkopuolelle ja sanoneet, että sillä on hirmuinen voima maailmassa, jolle ei Jumalakaan voi mitään, niin olemme tyytyneet ajattelemaan, että sille emme voi mitään, meidän täytyy turvautua toisten apuun. Meidän on täytynyt luokitella paha, se on ollut sitä ja sitä syntiä, meidän täytyy pitää järjestystä maailmassa, me laadimme lakeja,

jotka ylläpitävät näennäisesti hyvää järjestystä, samalla kun sen näennäisen järjestyksen takana on hyvin suuri tuska ja kärsimys riehuu. Ja samalla, kun me näin olemme luokittaneet ja lajitelleet pahan muodot, samalla me olemme aivan kuin oppineet salaamaan mahdollisimman paljon toisilta ja julkisuudelta sitä pahaa, minkä olemme tunteneet itsessämme, minkä juuri olemme leimanneet pahaksi noiden otsikkojen mukaan. Jokainen meistä on ollut kuin salaisuus, jokainen on verhonnut itsensä salaaviin ja peittäviin vaatteisiin, ettei kukaan saisi aavistaa, mitä pahaa meissä on, jokainen on koettanut näyttää paremmalta kuin on. Tämä on ollut meidän korkeinta saavutusta tähän saakka, näennäistä sivistystä, järjestystä, puhtautta. Tietysti on ollut yksilöitä, jotka ovat olleet kaikkea tuota, mutta meidän elämämme näissä yhteiskunnissa semmoisenaan on enemmän tai vähemmän rakennettu ulkokultaisuudelle, pelolle, teennäisyydelle. Ja se kaikki riippuu siitä, että me olemme määrättyllä tavalla asennoituneet pahan probleemiin.

Kun me tässä uudessa kulttuurissa tulemme heti alusta uskomaan, että ihminen on iankaikkinen henkiolento ja että Jumala on maailmassa, että koko olemassaolo on hyvin järjestetty, itsessään hyvä ja pyhä, niin silloin voimme syystä kysyä: mihin häipyvät meidän pahamme, meidän käsityksemme pahasta? Se häipyvät tyhjiin. Me tulemme silloin näkemään aivan luonnollisena seikkana, että paha asuu meidän mielikuvituksessamme ennen kaikkea. Sen juuri on meidän omassa ajatuksessamme. Ei jumalallisessa elämässä ole pahaa, siinä on vain merkillinen elämän uhrautuminen, muotojen uhrautuminen, elämän jatkuminen. Siinä suuressa, jumalallisessa maailmassa vallitsee salaperäinen ilon, onnen ja rakkauden laki.

Me huomaamme siis, että paha on saanut alkunsa meissä ihmisissä. Me olemme kuvitelleet, mitä on paha, olemme nimittäneet kärsimystä pahaksi, olemme koettaneet tutkia, mistä kärsimys on aiheutunut ja olemme nimittäneet sitä pahaksi, josta se on aiheutunut. Tätä kaikkea ei käy kieltäminen, se on

todellista, pahaa siis on, mutta se ei ole Jumalassa, olemassaolossa, vaan se on lähtenyt meidän tietämättömyydestämme.

Miten siis uudessa sivistyksessä, uudessa, Uranuksen hallitsemassa ajassa tullaan asettumaan pahaan nähden? Sillä tavalla, että ennakolta ei uskota pahaan, sillä tavalla, ettei uskota, että meidän tehtävämme on vastustaa pahaan, että meidän tehtävämme on rangaista pahaan. Me ymmärrämme tietysti aivan hyvin, että nämä ovat semmoisia teoreettisia näkökohtia, jotka eivät kaikessa täydellisyydessään tule toteutumaan, sanon vaan, mikä on pohjasävel. Uudessa sivistyksessä tullaan siis asettumaan sille kannalle: jumalallinen elämä on yksi, kaikki ihmiset, niinkuin koko muu olemassaolo, mutta erikoisesti kaikki ihmiset ovat tämän jumalallisen elämän ilmauksia, kaikki ihmiset ilmentävät kukin omalla tavallaan sitä suurta jumalallista elämää, joka itsessään on täydellinen. Emme me osaa sitä muuttaa ja tehdä paremmaksi. Meidän täytyy nimittää Jumalaa täydelliseksi, ja Jumalan täydellisyys tulee ilmi maailmassa, joka ihmisessä. Jos jokainen ihminen osaisi olla niinkuin kukka kedolla, puu metsässä, kivi tiellä, silloin jokainen ihminen olisi yhtä täydellinen omassa ilmennyksessään, kuin on puu metsässä, kukka kedolla, kivi tiellä. Eiväthän ne kaikki ole samanlaisia, kukkia on tuhansia ja kukin niistä on täydellinen omalla tavallaan, kiviä on tuhansia, ja kukin niistä on kaunis omalla tavallaan. Jos me ihmiset osaisimme olla syvintä itseämme, tuoda esille jumalallista elämää meissä, silloin olisi kukin täydellinen omalla tavallaan.

Tämän tulevat ihmiset ymmärtämään, he tulevat ymmärtämään sen, että jokainen ihminen syntyessään maailmaan on kuin taideteos, jokainen ihminen on ihmeolento, jumalanpoika. Kun ihminen saisi ilmentää omaa dharmaansa – jos käytämme teosofista nimeä – omaa puhdasta dharmaansa, silloin se ihminen olisi täydellinen, mutta jumalallinen elämä ei sitä ihmiseltä vaadi. Ainoastaan, jos ihminen kapinoitsee omaa

itseään vastaan, on kerettiläinen omantuntonsa edessä, jos hän tahtoo olla muuta, kuin mitä on, ainoataan silloin hän antaa sijaa pahalle ja tekee syntiä totuuden pyhää henkeä vastaan, sillä totuuden pyhä henki sanoo hänelle: sinä olet semmoinen kuin olet, ole se, mikä olet. Sitä varten olet maailmaan tullut, sinähän olet iankaikkinen olento, joka synnyt uudestaan tänne ja sinulla on tehtävä tänne syntyessäsi. Niin pian, kuin olet tullut ajattelevaksi ihmiseksi, joka tuntee olevansa henkiolento, sinulla on tehtävä maailmassa, ja se tehtävä on olla uskollinen itsellesi, se tehtävä on olla itsesi.

Tällä tavalla tulevat tulevaisuuden ihmiset asettumaan omaan elämäänsä nähden. Ihminen on yksilö, ja hänen ei pidä ennakoita uskoa, että hänessä on mitään pahaa, ja toisten ei pidä ennakoita uskoa, että ihmisessä on mitään pahaa, vaan kaikkien pitää uskoa, että syvimmillä joka ihmisessä on hyvää, itse jumalallinen elämä. Ja sentähden tulevassa sivistyksessä tullaan siinä suhteessa ymmärtämään Jeesus Kristuksen sanoma veljesrakkaudesta, että yksilöt sanovat toisilleen: „ole oma itsesi, anna minun koettaa auttaa sinua.“ Kaikki ihmiset ajattelevat tällä tavalla ja asettuvat tämmöiseen suhteeseen toisiinsa: minä tahdon auttaa sinua pyrkimyksissäsi. Nyt tässä sivistyksessä olemme kaikki sotajalalla keskenämme, estämme toisiamme olemasta sitä, mitä haluamme. Ainoastaan voimakkaat luonteet murtavat kahleet, uskaltavat olla, mitä tahtovat, jotkut nerot, tieteen tutkijat, keksijät, ovat jaksaneet olla omaa itseänsä. Ja meidän täytyy tunnustaa: nehän maailmaa vievät eteenpäin. Mitä meistä tulisi, jos ei olisi niitä voimakkaita yksilöitä, jotka vähän järkyttävät maailmaa. Juuri ne ihmiset ovat vieneet maailmaa hieman eteenpäin, jotka ovat uskaltaneet olla omaa itseään.

Tämän ihmiset tulevat ymmärtämään, ja jokainen ojentaa veljeskättä toisilleen ja sanoo: „tahdon seisoa veljenä sinun rinnallasi ja auttaa sinua.“ Ja silloin on kuin ilmassa, että ihmisen täytyy uskoa. Nyt me emme ole uskaltaneet uskoa, meidän on täytyntä panna pois usko, ei liiaksi erota laumasta. Me olemme

pelänneet joutuvamme naurunalaisiksi, ainoastaan voimakkaat luonteet ovat uskoneet, muut ovat tahtoneet olla sievässä rivissä, että näkyisi, jotta olemme yhtä hyviä ja yhtä huonoja. Sehän on ollut meidän luonnollinen elämäntukemme tässä vanhassa sivistyksessä. Toista aivan tulee olemaan uudessa. Silloin vaaditaan uskoa, uskoa on ilmassa, jokainen ihminen, pienikin tuntee, ettei hän oikeastaan osaa elää, eikä hänen elämänsä ole paljon mitään, ellei hän usko jollakin tavalla itseensä, jollei hän jotain ajattele, jotain keksi. Hänen täytyy luoda jotain omasta elämästään. Kaikki merkit viittaavat tähän. Nyt on tapahtunut naisten vapautuminen viime vuosisadalla, naiset ovat tulleet tietoisiksi siitä, että ovat ihmisiä, eivät mitään miesten leikkikaluja, eivät toispuolia miehistä. Meidän aikamme naiset ovat tunteneet, että heidän täytyy tulla yksilöiksi. Ei kukaan nainen enää vaadi, että häntä pidetään kuin huonekalua, lisätarpeena elämässä, päinvastoin.

Tämähän kaikki todistaa, että me kuljemme sitä uutta aikaa kohden, jolloin kaikki ihmiset tulevat tuntemaan, että heidän täytyy uskoa voidakseen elää. Ja uskoa Jumalaan on samaa kuin uskoa itseensä, parempaan itseensä, sillä Jumala ei ole ulkopuolella meitä, Jumala on meissä.

Sentähden pahan probleemi on tullut sanomaan: toimikaa jumalanpoikina, niinkuin näette Jumalan toimivan. Miten Jumala toimii? Jumalahan juuri toimii sillä tavalla, itse elämä toimii niin, ettei se aseta liikoja rajoja meidän vapaudellemme, se ei estä meitä tekemästä, mitä haluamme. Mehän saamme tehdä vaikka pahaa, vaikka murhata toisiamme, tehdä mitä tahansa pahaa, Jumala ei estä. Sentähden niin monet ihmiset sanoivat minulle maailmansodan aikana: „Kuinka on mahdollista, etteivät mestarit ja muut semmoiset olennot, jos niitä on olemassa, estä semmoista jumalanpilkkua, kuin tämä maailmansota on?“ Ja minun täytyi selittää, että se johtuu siitä, että nuo viisaat täyttävät Jumalan tahdon, he koettavat elää ja toimia niinkuin Jumala. Ei Jumala estä, jos tahdomme lähteä toisia tappamaan. Mitä Jumala, elämä

tekee? Se antaa meidän kantaa seuraukset teoistamme. Kun olemme maailman myllänneet ja hävittäneet, saamme kantaa seuraukset sekä kalliin ajan että raaistumisen suhteen. Ihmiset hirmuisesti raaistuvat, kun heidän alemmat vaistonsa päästetään irti. Eihän siitä ole mitään siunausta, mehän kutsumme helvetin voimat luoksemme, mutta me saamme sen tehdä. Jumala ei nosta sormiaan. Ja sentähden Jumala myös sanoo pojilleen: „olkaa, niinkuin minä, älkää huolehtiko, opettakaa, uskokaa, näyttäkää esimerkkiä: sanoissa ja sanoilla varoittakaa, ajatuksilla siunatkaa, mutta ihmisten täytyy saada tehdä, mitä he tahtovat, kunnes heidän mielensä muuttuu.“

Tämä on Jumalan suuri kärsimys, Jumalan ristinkuolema ja ristiinnaulitseminen. Kristikunnassa sanotaan: Kristus on yhä ristiinnaulittu. En tiedä, miten paljon sitä ymmärretään, mutta se on salainen totuus, Jumala on ristiinnaulittu tässä elämässä, kunnes me otamme Hänet alas ristinpuulta. Tämän me ymmärrämme tulevaisuudessa, tulevassa kulttuurissa. Ja silloin lapsesta lähtien, pienestä käännämme silmämme hyvään. Kun jokaista ihmistä koetetaan auttaa, koetetaan rohkaista hänen uskossaan, silloin paha häviää ihmismaailmasta. Emme me saa pahaa koskaan pois sillä tavalla, että uhkailemme, rankaisemme ja teemme kaikkea pahaa vastapainoksi. Ei, pahan saamme pois ainoastaan sillä tavalla, että opetamme ihmisiä uskomaan hyvään ja luottamaan itseensä.

Kun ajattelemme omaa lapsuuttamme, nuoruuttamme, niin eikö meissä jokaisessa silloin juuri elänyt tuommoinen salainen ja ihmeellinen unelma ja toivo, että voisimme jotain tehdä, että meissäkin olisi jotain arvokasta. Me tunsimme, että olimme elämän jostakin saaneet, eikö meidän elämämme siis ollut jotain arvokasta, pitikö meidän vaan elää tässä toivottomassa maailmassa, tyydyttää joitakin himoja, joita meissä on? Meissä on himo tupakkaan, viiniin, naisiin y.m. sitäkö vaan elämä on? Ei, nuorena meissä oli jokin unelma, aavistus, että mekin voisimme jotain elämässä olla, tehdä jotain, että meidän elämämme ei ole

aivan turhaan, hukkaan mennyt, jos saamme tuoda esille, mitä meissä mahdollisesti on arvokasta.

Näin me tunsimme ja aavistimme lapsina ja nuorina. Eikä meidän tarvitse ajatella, että elämä täällä maan päällä aina olisi tukahduttamista. Ei, tulevassa kulttuurissa tulee olemaan niin, että saamme olla, mitä olemme. Ja minä vakuutan teille: tulee paljon hyvää ilmi ihmisissä, kun koetamme nähdä kaikkea kaunista. Me emme asetu epäilevälle kannalle, me odotamme ja uskomme. Sentähden kaikki työ tulee kulkemaan, niinkuin voisimme sanoa, yhteistyön ja keskinäisen avunannon merkissä. Jokainen tuntee, että tarvitsee toisen apua, me olemme veljiä, meidän täytyy pitää toisiamme kädestä kiinni, että voisimme oikealla tavalla kulkea tämän elämän läpi.

Ja kun minä ajattelen, millä tavalla ihmiset asettuvat sukupuolikysymyksen, – elämän suhteen, niin minä myös olen näkevinäni, että sekään ei siedä mitään rajoituksia, ei kahleita, ei mitään pakkoa. En tiedä, mutta minusta tuntuu, että uudessa ajassa tulee mahdollisesti suuresti muuttumaan meidän käsityksemme perheestä. Käsitys perheestä tulee ihannekäsitykseksi, ihanteeksi, joka ei siedä mitään irvikuvia, valheita ja petoksia. Rakkaus on vapaa, mutta se ei ole vapaata rakkautta nykyisessä merkityksessä. Nykyään ihmiset ovat käsittäneet vapaalla rakkaudella sitä, että saamme antaa valtaa himoille ajatellen: en viitsi mennä naimisiin, saanhan tyydytystä ilman perhettä, josta on häiriötä. Ei se ole mitään vapaata rakkautta, niin ei vapaata rakkautta käsitetäkään tulevassa kulttuurissa, sitä käsitetään aivan toisella tavalla. Rakkaus on vapaa siinä merkityksessä, että nuorukainen tulevalla ajalla istuu tuolla kallionkielekkeellä metsässä, pää vähän kumarassa ja miettii elämää, rakkautta ja sanoo itselleen: niin, rakkaus on eräs suuri elämänlaki, ja se on; korkeampi aina ottaa alemman syliinsä, korkeampi seuraa aina alempaa, mutta alempi ei seuraa korkeampaa. Siis nuorukainen sanoo itselleen: „Siinä on minun vapauteni, etten anna alemman itseni vetää nenästä, etten anna

valtaa alemmalle itselle, aistini eivät saa minua pettää, minä olen vapaa ihminen ja minä siis tiedän, että jos rakkaus tulee, se tulee minun korkeammassa ja paremmassa itsessäni, ja silloin se ottaa minut kokonaan mukaansa, ei minun tarvitse tehdä mitään eroa toisen tai toisen puolen välillä itsessäni, mutta se rakkaus on silloin minun korkeammassa itsessäni. Mitä se semmoinen olisi, että minun aistini herättäisivät aistillisia ajatuksia. Ei, semmoinen ei tule kysymykseen.“ Se nuorukainen tietää, että rakkaus on kultainen puhtaus, rakkaus puhdistaa, pyhittää, nostaa kaikki. Hän, tuo tuleva ihminen, näkee elämässä paljon muuta, kuin mitä me olemme osanneet nähdä, hän näkee rakkaudessaikin jotain toista, suurempaa, semmoista, josta me ainoastaan saduissa olemme lukeneet. Rakkaus ei koskaan ole silloin mitään pientä, se on kuin seikkailua, uuden luomista, se mullistaa koko maailman ja se saa uutta ja suurta aikaan. Se on juuri sitä, mitä voimme joskus romaaneissa lukea, sitä, mitä voimme joskus haaveilla. Inhimillinen rakkaus on uskollinen. Rakkauden vapaus siinä, että ihminen kieltäytyy kaikesta alemmasta, hillitsee itsensä, ei tunnusta itsessään mitään alempaa. Ihminen ei ole itsensä orja.